19/12/2019

Οικ. Πατριάρχης: “Οι νέοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η Εκκλησία δεν είναι σωματείον χριστιανών αλλά Σώμα Χριστού»

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

“Οἱ νέοι πρέπει νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι σωματεῖον χριστιανῶν ἀλλά «Σῶμα Χριστοῦ» αναφέρει με έμφαση, μεταξύ άλλων, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος στο Χριστουγεννιάτικο μήνυμά του. Αναλυτικότερα αναφέρει:

“Φθάσαντες τήν μεγάλην ἑορτήν τῶν Χριστουγέννων, δοξολογοῦμεν ἐν ὕμνοις καἰ ᾠδαῖς πνευματικαῖς τόν δι᾽ ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους κενώσαντα ἑαυτόν καί τήν ἡμετέραν σάρκα ἀναλαβόντα Κύριον, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἐκ τῆς «δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου» καί ἀνοίξῃ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων Παραδείσου τάς πύλας. Ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, βιοῦσα λειτουργικῶς τό ὅλον μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, προγευομένη τῆς δόξης τῆς ἐσχατολογικῆς Βασιλείας καί δίδουσα χριστοπρεπῶς τήν καλήν μαρτυρίαν τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἀγάπης ἐν τῷ κόσμῳ.
Ὁ «οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου» χαρακτήρ τῆς Ἐκκλησίας ὄχι μόνον δέν τήν ἀποκόπτει ἀπό τήν ἱστορικήν καί τήν κοινωνικήν πραγματικότητα, ἀλλά ἐμπνέει καί ἐνδυναμώνει

τήν μαρτυρίαν αὐτῆς. Οὕτως, ἡ Ἐκκλησία, ἐν ἀναφορᾷ πάντοτε πρός τόν αἰώνιον προορισμόν τοῦ ἀνθρώπου, διακονεῖ τάς ὑπαρξιακάς ἀνάγκας αὐτοῦ, ἐπιχέει, ὡς ὁ Καλός Σαμαρείτης, «ἔλαιον καί οἶνον» ἐπί τάς πληγάς, καθισταμένη ὁ «πλησίον» παντός «ἐμπεσόντος εἰς τούς ληστάς» (πρβλ. Λουκ. ι’, 25 – 37), ἰωμένη τάς συγχρόνους «ἀσθενείας τοῦ πολιτισμοῦ», φωτίζουσα τάς διανοίας καί τάς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πνευματικότης, ὡς παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ζωήν τῶν πιστῶν, σημαίνει μαρτυρεῖν ἔργῳ καί λόγῳ περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος καί δέν ἔχει σχέσιν μέ ἄγονον ἐσωστρέφειαν. Τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ζωῆς χορηγός, πηγή ἀγαθότητος, νομή χαρισμάτων, ζωή καί φῶς. Ὁ χριστιανός εἶναι φλεγόμενος ἄνθρωπος, φιλόθεος, φιλάνθρωπος καί φιλοκαλικός, δραστήριος καί δημιουργικός.

Τό Εὐαγγέλιον τῶν Χριστουγέννων ἀκούεται καί ἐφέτος εἰς ἕν πολιτισμικόν περιβάλλον, ὅπου ὑψίστη ἀξία θεωρεῖται τό «ἀτομικόν δικαίωμα». Ὁ ἐαυτοκεντρισμός καί ἡ φενάκη τῆς αὐτοπραγματώσεως μειώνουν τήν κοινωνικήν συνοχήν, ἐξασθενίζουν τό φιλάλληλον πνεῦμα καί τήν ἀλληλεγγύην καί ἐργαλειοποιοῦν τάς διανθρωπίνας σχέσεις. Ὁ ἄκρατος οἰκονομισμός καί ἡ ἐκκοσμίκευσις βαθύνουν τό ὑπαρξιακόν κενόν καί ὁδηγοῦν εἰς συρρίκνωσιν τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου.
Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀδύνατον νά ἀγνοήσῃ τάς ἐξελίξεις αὐτάς, τάς συνεπείας τῶν ὁποίων ὑφίστανται πρωτίστως οἱ νέοι, μέ ὄχημα τάς σαγηνευτικάς μηχανάς τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ καί τάς παντοειδεῖς ὑποσχέσεις «ψευδῶν παραδείσων». Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016) ἐκάλεσε μετ᾽ ἐμφάσεως τούς νέους «νά συνειδητοποιήσουν ὅτι εἶναι φορεῖς τῆς μακραίωνος καί εὐλογημένης παραδόσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ταυτοχρόνως δέ καί οἱ συνεχισταί αὐτῆς», νά συμμετέχουν ἐνεργῶς εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας, «νά διαφυλάσσουν θαρραλέως καί νά καλλιεργοῦν μέ δυναμισμόν τάς αἰωνίους ἀξίας τῆς Ὀρθοδοξίας διά νά δίδουν τήν ζείδωρον χριστιανικήν μαρτυρίαν» (Ἐγκύκλιος, § 8 καί 9).
Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, στοιχοῦντες τῇ προτροπῇ τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου καί μέ ἀναφοράν εἰς τήν πρόσφατον ἐκλογήν καί ἐγκατάστασιν τῶν νέων Ἀρχιεπισκόπων Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καί Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεταννίας εἰς τάς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν τῇ Διασπορᾷ, ἀνακηρύσσομεν τό ἔτος 2020 «ἔτος ποιμαντικοῦ ἀνακαινισμοῦ καί ὀφειλετικῆς μερίμνης διά τήν νεολαίαν», καλοῦντες σύμπαντα τόν καθ᾽ ἡμᾶς ἱερόν κλῆρον καί τόν χριστεπώνυμον λαόν εἰς συμμετοχήν καί εἰς στήριξιν τῆς ἐνθέου ταύτης προσπαθείας.
Ἀποβλέπομεν εἰς τήν ἀνάπτυξιν μιᾶς «διαλεγομένης Ποιμαντικῆς» μέ φαντασίαν καί ὅραμα, μέ ἀκλόνητον πίστιν εἰς τήν ἀείρυτον χάριν τοῦ Θεοῦ καί μέ ἐμπιστοσύνην εἰς τήν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ προσωποκεντρική αὐτή Ποιμαντική ὀφείλει νά στρέφῃ τούς νέους ἀπό τό «ζητεῖν τά ἑαυτῶν» καί τό

«ἑαυτοῖς ἀρέσκειν», εἰς τήν «οὐ ζητοῦσαν τά ἑαυτῆς» ἀγάπην καί εἰς τό «ἀρέσκειν Θεῷ», ἀπό τά «ἀγαθά» εἰς τό «Ἀγαθόν», ἀπό τό «πολλῶν δεῖσθαι» εἰς τό «ἔν, οὗ ἐστι χρεία», συμβάλλουσα εἰς τήν ἀνάδειξιν τῶν χαρισμάτων ἑκάστου ἐξ αὐτῶν. Ὁ ἀληθῶς ἐλεύθερος ἑαυτός γεννᾶται διά τῆς προσφορᾶς τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Βάσις διά τήν ἀφύπνισιν τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως παραμένει καί σήμερον ἡ βίωσις καί ἡ κατανόησις τοῦ νοήματος τῆς χριστιανικῆς λατρείας, τοῦ κοινοτικοῦ, εὐχαριστιακοῦ καί ἐσχατολογικοῦ χαρακτῆρος της. Οἱ νέοι πρέπει νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι σωματεῖον χριστιανῶν ἀλλά «Σῶμα Χριστοῦ». Καλοῦμεν τόν ἀνά τήν οἰκουμένην ἱερόν κλῆρον τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς μίαν «κενωτικήν» ποιμαντικήν κινητοποίησιν. Δέν θά ἀναμένωμεν νά ἔλθουν οἱ νέοι καί αἱ νέαι πρός ἡμᾶς, ἀλλά πορευόμεθα ἡμεῖς πρός αὐτούς, ὄχι ὡς κριταί ἀλλά ὡς φίλοι, μιμούμενοι τόν «ποιμένα τόν καλόν», ὅς «τήν ψυχήν αὐτοῦ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ι’, 11). Ὁ ποιμήν εὑρίσκεται πάντοτε ἐν ἐγρηγόρσει καί ἐπιφυλακῇ, γνωρίζει τάς ποιμαντικάς ἀνάγκας τῶν νέων καί τόν κοινωνικόν των περίγυρον καί δρᾷ ἀναλόγως. Ἡ ποιμαντική του παρέμβασις ἀντλεῖ ἔμπνευσιν καί κατεύθυνσιν ἀπό τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, προσφέρουσα εἰς τούς νέους ὄχι ἁπλῶς «βοήθειαν», ἀλλά τήν «ἀλήθειαν» τῆς ἐλευθερίας, «ἣ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσεν» (Γαλ. ε’, 1).
Μέ αὐτάς τάς σκέψεις, προσκυνοῦντες μετ᾽ εὐλαβείας τό Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, εὐχόμεθα πᾶσιν ὑμῖν, ἐκ τοῦ πανεόρτου Φαναρίου, εὐλογημένον τό Ἅγιον Δωδεκαήμερον καί εὔκαρπον τόν ἐπί θύραις νέον σωτήριον ἐνιαυτόν, ἐπικαλούμενοι ἐφ᾽ ὑμᾶς τήν ἀείζωον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ συγκαταβάντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ «Θεοῦ μεθ᾽ ἡμῶν».
Χριστούγεννα”.